

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր յոթանասունյոթերորդը

144,000-ի կնքումը. Դանիելի տեսիլքից և մարգարեական
խորհրդանշաբանությունից բխող դիտարկումներ

Jeff Pippenger
2024-04-07

Դանիելը տասներորդ գլխում երեք անգամ դիպչվեց. առաջին և վերջին անգամը՝ Գաբրիելի կողմից, իսկ միջին դիպչումը՝ Քրիստոսի կողմից: Հենց միջին դիպչման ժամանակ էր, որ Դանիելն առավել սուր կերպով զգաց իր ապականությունը, որովհետև ճշմարտության միջին ուղենիշը ներկայացնում է ապստամբությունը: Դանիելին երկրորդ անգամ դիպավ Միքայելը, որովհետև Նա իջել էր քսանմեկ օրվա վերջում:

Երեքուկես խորհրդանշական օրերի ավարտին, որոնց ընթացքում Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաները մեռած պառկած են փողոցում, մի ձայն հարություն է տալիս երկու վկաներին: Այդ հարություն տվողը հրեշտակապետի ձայնն է: Դանիելի տասներորդ գլխում Միքայելի իջնելը՝ քսաներկուերորդ օրը, համընկնում է 2023 թվականին երկու վկաների հարության հետ: Մինչ երկու վկաները մեռած էին փողոցում, Եզեկիելին ցույց տրվեցին նրանց ցրված ոսկորները, և նրանից հարցվեց, թե արդյոք նա կարծում է, որ հովտում եղող այդ մեռած չոր ոսկորները կարող են հարություն առնել, և Եզեկիելը միայն այսպես պատասխանեց. «Տե՛ր, Դու գիտես»:

Այնուհետև Եզեկիելին ասվեց մարգարեանալ ոսկորներին, և նա այդպես էլ արեց, ու երբ արեց, նրանք միացվեցին իրար, սակայն դեռ կենդանի չէին: Եզեկիելի առաջին մարգարեությունը ոսկորները միասին հավաքելն էր, բայց ոսկորները որպես մի բանակ հարություն առնելու համար անհրաժեշտ պիտի լինեին երկրորդ մարգարեություն: Եզեկիելի երկրորդ մարգարեությունը երրորդ վայի մարգարեությունն էր, ինչպես ներկայացված էր չորս հոդմերով, որոնք կյանք տվեցին ոսկորներին: Առաջին Ադամը ստեղծվեց կատարյալ, սակայն հետո մեղանչեց և մահը փոխանցեց իր ամբողջ սերնդին: Եզեկիելի մեռած ոսկորների հարությունը զուգահեռվում է Ադամի ստեղծմանը նրա կատարելության մեջ, որովհետև Ադամը նախ ձևավորվեց, ապա Տերը նրա մեջ փչեց կյանքի շունչը:

Սա չի նշանակում, թե երկու վկաները, երբ կյանքի են վերադարձվում, ստանում են փառավոր մարմիններ, որովհետև դա տեղի չի ունենում մինչև երկրորդ գալուստը, այլ նրանց հարությունը զուգահեռվում է Դանիելի՝ պատճառական «marah» տեսիլքին, երբ նրանք փոխակերպվում են այն պատկերի մեջ, որը այնուհետև տեսնում են: Տող առ տող, մարգարեական վկայությամբ կնքման գործընթացը ներկայացված է առավելագույն խնամքով:

Հայտնության զրքի տասնմեկերորդ գլխում, «երեք ու կես օրից հետո Աստծուց եկող կյանքի Հոգին մտավ» երկու վկաների մեջ, «և նրանք» այնուհետև «կանգնեցին իրենց

ոտքերի վրա, և մեծ երկյուղ ընկավ նրանց վրա, որոնք տեսան նրանց», և ապա եղավ «մեծ ձայն երկնքից, որ ասում էր նրանց. Ելե՛ք այստեղ: Եվ նրանք ամպի մեջ համբարձվեցին դեպի երկինք, և նրանց թշնամիները տեսան նրանց»:

Նախ Հոգին մտավ նրանց մեջ, ապա նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա, և երբ կանգնեցին, սարսափ ընկավ նրանց թշնամիների վրա, որոնք առաջուց ցնծացել էին նրանց մահվան վրա: Ապա մի ձայն կանչում է նրանց վեր, և նրանց թշնամիները ակննատես են լինում այդ իրադարձությանը: Եզեկիելի մոտ նրանք նախ ներկայացվում են որպես ձորում ցրված և մեռած, ապա հոչակվում է մի մարգարեություն, որ հավաքում է նրանց միասին, ապա երկրորդ մարգարեությունը պատճառ է լինում, որ նրանք կանգնեն իբրև մի հզոր զորք: Դանիելի մոտ նա նախ տեսնում է այն մեծ տեսիլքը, որ առաջ է բերում երկու դասերի բաժանում, և ապա նրան երեք անգամ հպում են:

Առաջին անգամ, երբ նրան դիպան, նա ուժ չուներ, խոր քնի մեջ էր, և նրա դեմքը դեպի գետին էր դարձած: Քունը ներկայացնում է մահը: Այնուամենայնիվ, նա լսեց ասված խոսքերը:

Սրա վրա մի՛ զարմանաք, որովհետև ժամը գալիս է, երբ բոլոր նրանք, որ գերեզմաններում են, պիտի լսեն նրա ձայնը: Հովհաննես 5:28.

Այնուհետև Գաբրիելը Դանիելին գետին գցեց՝ նրա ձեռքերի ու ծնկների վրա, ապա հրամայեց նրան կանգնել, և նա կանգնեց, թեև դողում էր: Այնուհետև նա լսեց Գաբրիելի խոսքերը, սակայն համրացած մնաց: Եզեկիելն էլ էր տեսել Քրիստոսի տեսիլքը, և դա առաջ էր բերել դեպքերի նմանօրինակ հաջորդականություն:

Եվ նրանց գլխաւորներից վեր եղած հաստատութեան վրայ կար գահի նմանութիւն, որպէս շափիւղա քարի տեսք. եւ գահի նմանութեան վրայ՝ նրա վերելում, մարդու տեսքի նմանութիւն կար: Եվ տեսայ սաթի գոյնի պէս մի բան, որպէս կրակի տեսք՝ նրա մէջը շուրջանակի, նրա մէջքի տեսքից մինչեւ վեր, եւ նրա մէջքի տեսքից մինչեւ վար տեսայ, այսպէս ասած, կրակի տեսք, եւ շուրջանակի փայլք ունէր: Ինչպէս անձրեւի օրը ամպի մէջ եղող ծիածանի տեսքն է, այնպէս էր շուրջանակի եղող փայլքի տեսքը: Սա էր Տիրոջ փառքի նմանութեան երեւոյթը: Եվ երբ տեսայ դա, ընկա իմ երեսի վրայ, եւ լսեցի խօսողի ձայնը: Եվ նա ասաց ինձ. Որդի մարդոյ, կանգնիր քո ոտքերի վրայ, եւ ես կը խօսեմ քեզ հետ: Եվ հոգին մտաւ իմ մէջ, երբ նա խօսեց ինձ հետ, եւ ինձ կանգնեցրեց իմ ոտքերի վրայ, եւ ես լսեցի նրան, որ խօսում էր ինձ հետ: Եզեկիել 1:26–2:2:

Տեսիլքը և՛ Եզեկիելին, և՛ Դանիելին խոնարհեցրեց մինչև փոշի, որտեղ նրանք երեսնիվայր ընկած էին գետնի վրա: Այդ վիճակում նրանք երկուսն էլ շարունակում էին լսել Տիրոջ խոսքը, և երկուսն էլ կանգնեցվեցին, որպեսզի լսեն իրենց ասված խոսքերը, և երբ լսեցին այդ խոսքերը, «Հոգին մտավ» նրանց մեջ: Աստվածայինի միավորումը կատարվում է Աստծո Խոսքի ընդունմամբ, որը փոխանցվում է Սուրբ Հոգու միջոցով: «Խոսքն» է այն, ինչը աստվածայնությունը փոխանցում է մարդկությանը: Այս ճշմարտությունը պետք է ճանաչվի, որպեսզի հասկացվի այն մարգարեական

պատմության լրջությունն ու նշանակությունը, որ Գաբրիելը ներկայացնում է Դանիելին տասնմեկերորդ գլխում: Տասնմեկերորդ գլխում ներկայացված մարգարեական պատմությունն այն ուղին է, որով սուրբ յուզը փոխանցվում է իմաստուն կույսերին:

Եզեկիելի պարագայում նա անմիջապես հրահանգվում է, որ պետք է պատգամ ներկայացնի Լաոդիկեական աղվենտիզմին, թեև Եզեկիելին հենց սկզբից տեղեկացվում է, որ Լաոդիկեական աղվենտիզմը չի լսելու նրա խոսքերը, որովհետև նրանք ապստամբ տուն են: Եզեկիելի փորձառությունը Եսայիայի փորձառությունն է վեցերորդ գլխում, և հետևաբար, երկու վկաների հիման վրա, երբ Աստված Դանիելին արթնացնում է քնից, որը մահվան խորհրդանիշ է, Դանիելին պատգամ է տրվում Լաոդիկեական աղվենտիզմի ապստամբ տանը, բայց նրանք չեն լսելու:

Ապա Դանիելը երկրորդ անգամ դիպչվում է հենց Քրիստոսի կողմից, Ով դիպչում է Դանիելի շրթներին, ինչպես որ դիպել էր Եսայիայի շրթներին զոհասեղանի ածխով: Այնժամ Դանիելը կարողացավ խոսել, սակայն դեռևս ուժ չունեի և դեռևս շունչ չունեի: Ըստ Եզեկիելի՝ շունչը գալիս է «չորս հողմերի» պատգամով, որը Եզեկիելի երկրորդ մարգարեությունն էր: Եզեկիելի՝ չորս հողմերի մասին մարգարեությունը համապատասխանում է Դանիելի երրորդ դիպչմանը, որովհետև հենց այն ժամանակ շունչ է մտնում ոսկորների մեջ, և նրանք կանգնում են որպես մի հզոր բանակ: Հենց Դանիելի երրորդ դիպչման մեջ է, որ նա զորանում է:

2020 թվականի հուլիսի 18-ին Աստծու վերջին օրերի ժողովուրդը ցրվեց և մտավ առակի հապաղման ժամանակի մեջ: Կնքման պատմությունը պատկերված էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի պատմության մեջ՝ մինչև 1863 թվականի ապստամբությունը: Այնտեղ ներկայացված պատմական գիծը համընկնում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև կիրակնօրյա օրերնքը, սակայն այն նաև համընկնում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ի պատմության հետ՝ մինչև կիրակնօրյա օրերնքը: Այս մարգարեական երևույթը հիմնված է այն փաստի վրա, որ խորհրդանիշները մեկից ավելի նշանակություն ունեն, և նշանակությունը պետք է որոշվի այն համատեքստով, որտեղ դրանք կիրառվում են:

Երբ մենք դիտարկում ենք երեք հրեշտակներից որևէ մեկի գալուստն ու գործունեությունը, տեսնում ենք, որ դրանք առաջնորդվում են իրադարձությունների նույն հաջորդականությամբ: Նրանք գալիս են այն պահին, երբ իրենց հետ կապված մարգարեությունը ապակնքվում է: Այդ մարգարեությունը կառուցված է երեք քայլերի վրա՝ նրա գալուստը, նրա զորացումը և նրա ավարտին՝ փակ դուռը: Այդ պատմության մեջ կան նաև այլ նշանակետեր, սակայն երեք հրեշտակներից որևէ մեկի գալուստի երեք փորձառական նշանակետերից առաջինը այն նշանակետն է, որտեղ մի մարգարեություն ապակնքվում է: Ապակնքվող պատգամը զորացվում է հաստատմամբ, և այդ հաստատումն ու զորացումն այնուհետև փորձում են այդ պատմության տղամարդկանց ու կանանց: Պատմության եզրափակումը բերում է լակմուսային փորձություն, որը ցույց է տալիս, թե երրորդ փորձության պահին կանգնածները իմաստ ունեն, թե՛ հիմար:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պատմության սահմաններում մինչև Կիրակնօրյա օրենքը կարելի է տարբերակել երեք հրեշտակ: Առաջինը եկավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երկրորդը եկավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, իսկ երրորդը գալիս է շուտով հասանելիք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ (փորձաքարը): 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը համընկնում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի հետ, իսկ 1856 թվականը՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի, և 1863 թվականը՝ Կիրակնօրյա օրենքի հետ: Ասվածից հետևում է, որ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից մինչև 1863 թվականը նույնպես համընկնում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը, քանի որ հուլիսի 18-ը կնքման պատմության երկրորդ հրեշտակի գալուստն էր: Հետևյալ պատմությունը դեռևս ճիշտ է բնութագրվում պարզապես որպես որևէ հրեշտակի հանգրվաններ:

2020 թվականի հուլիսի 18-ին բացվեց մի ճշմարտություն, որը պետք է փորձեր այդ սերնդին: Այդ պատմության երկրորդ քայլը այն ժամանակն է, երբ երկու վկաները հարություն են առնում: Այն ժամանակ նրանք փորձվում են այն հարցում, թե արդյոք կընդունեն այն լույսը, որ այնժամ հայտնվում է, ինչն այժմ է տեղի ունենում: Այնուհետև կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ (լակմուսային փորձաքարը) կհայտնվի, թե ով է և ով չէ իմաստուն կույս: Երբ այս պատմությունը դիտարկում ենք պարզապես որպես մեկ առանձին հրեշտակի կառուցվածք և ապա 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից մինչև 1863 թվականի ապստամբությունը դնում ենք 2020 թվականի հուլիսի 18-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքն ընկած պատմության վրա, մենք տեսնում ենք, որ 1849 թվականին Քույր Ուայթը նույնացրեց, որ Տերը կրկին մեկնեց Իր ձեռքը՝ հավաքելու Իր ժողովրդի մնացորդը:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից մինչև 1849 թվականը Աստծո ժողովուրդը ցրված էր: 1850 թվականին նրանք կազմեցին Ամբակումի երկու աղյուսակներից երկրորդը: 1851 թվականի հունվարին նրանք Review-ում հայտարարում էին նոր քարտեզի մասին: Աստծո ժողովուրդը ցրված էր, և երրորդ հրեշտակը եկավ լույսով: Այն ժամանակ Աստված կրկին սկսեց նրանց հավաքել, և ապա տվեց այն լուրի տեսողական պատկերը, որը նրանք պետք է հռչակեին, ինչպես որ արել էր 1842 թվականին: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին եկած լույսը գիտության ավելացում էր, և այն շարունակեց, Նրա առաջնորդության ներքո, զարգանալ, իսկ 1856 թվականին ներկայացվեց այդ լույսի պսակաքարը: Այդ լույսը վերաբերում էր «յոթ ժամանակներին», որը Վիլյամ Միլլերի կողմից ճանաչված առաջին լույսն էր, և որը ներկայացված էր որպես այն մարգարեություններից մեկը, որ կատարվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

1856 թվականին «յոթ ժամանակներին» լույսը միաժամանակ և՛ Միլլերին՝ առաջին հրեշտակի պատգամաբերոջը, տրված գիտելիքի աճի ավարտն էր, և՛ երրորդ հրեշտակի այն եզրափակիչ լույսը, որ տրվել էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: 1856 թվականին լույսի մերժումը միաժամանակ և՛ 1798 թվականին արձակված գիտելիքի աճի մերժումն էր, և՛ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին արձակված գիտելիքի աճի, և այն մերժվեց նրանց կողմից, ովքեր հենց այն ժամանակ և այնտեղ Փիլադելֆիայի

փորձառությունից անցում կատարեցին դեպի Լաոդիկիայի փորձառությունը: 1863 թվականի ապստամբությունը երրորդ, և լակմուսի, փորձությունն էր, որը դրսևորվեց կեղծված քարտեզով, որը հեռացրեց «յոթ ժամանակների» լույսը:

1844 թվականի ապրիլի 19-ի առաջին հիասթափությունը Աստծու կողմից բերվեց առաջին հրեշտակի փիլադելփիական շարժման վրա, երբ Նա Իր ձեռքը պահեց 1843 թվականի առաջամարտիկների աղյուսակի որոշ թվերի սխալի վրա: 2020 թվականի հուլիսի 18-ի առաջին հիասթափությունը մարդկանց կողմից բերվեց երրորդ հրեշտակի լաոդիկեական շարժման վրա, քանի որ նրանք անտեսեցին այն փաստը, որ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Քրիստոսը բարձրացրել էր Իր ձեռքը դեպի երկինք և երդվել, որ ժամանակ այլևս չի լինելու: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին ապակնքվեց մի լուր, որը պետք է փորձեր կույսերի այս սերնդին: Ինչպես 1850 թվականին, այնպես էլ 2023 թվականին Տերը երկրորդ անգամ մեկնեց Իր ձեռքը՝ հավաքելու Եզեկիելի մեռած ոսկորները, որոնք 2020 թվականի հուլիսի 18-ից ի վեր մեռած էին ընկած փողոցում: 1851 թվականին արդեն կար լուրի մի նոր տեսանելի պատկերում, որը Ամբակումի երկրորդ գլխի մարգարեության կատարման իրականացումն էր, և այսպիսով նույնացվում էր այն, որ 2023 թվականից հետո Տերը պիտի ունենա մի նոր կենդանի դրոշ, որ պիտի բարձրացնի, և որը նախատիպորեն ներկայացված է Ամբակումի երկու տախտակներով:

Հաբակուկի երկու տախտակները կերպավորված էին Տասը պատվիրանների երկու տախտակներով, ինչպես նաև՝ Պենտեկոստի տոնի երկու ճոճվող հացերով: Հարյուր քառասունչորս հազարը բնորոշվում են որպես երախայրիք ընծա, և նրանք են այնքա՛նը, որոնց մասին Մաղաքիայի մեջ ասվում է, որ ներկայացնում են ընծան «ինչպես հին օրերում, ինչպես նախկին տարիներին»: Նրանք բարձրացվում են որպես ճոճվող ընծա, որ ամբողջ աշխարհը տեսնի:

Հարյուր քառասունչորս հազարի արթնացումը սկսվում է հավաքմամբ, և այդ հավաքումը կատարվում է Աստծու Խոսքով, որովհետև Եզեկիելի մեռած ոսկորները հավաքվում են Աստծու Խոսքը լսելով, մինչդեռ նրանք դեռ մեռած են: Եզեկիելը ներկայացնում է այն մարդկային գործիքը, որ հռչակում է այն պատգամը, որը հավաքում է ոսկորները, երբ Տերը երկրորդ անգամ մեկնում է Իր ձեռքը՝ հավաքելու Իր մնացորդին: Եսայիան, Երեմիան, Դանիելը, Հովհաննեսը և Եզեկիելը բոլորը մատնանշում են այն մարդկային տարրը, որը մեռած չոր ոսկորներին է փոխանցում աստվածային պատգամը:

Երբ ոսկորները հավաքվում են, Տերը հայտնում է գիտության այն աճը, որ բացվում է հենց փորձաշրջանի ավարտից առաջ, և այդ գիտությունը ներկայացված է «Դանիելի մարգարեության այն մասով, որը վերաբերում է վերջին օրերին»: Եզեկիելի երկրորդ մարգարեության մեջ բացվող լույսը երրորդ վայն է, որը արևելյան քամու լուրի պատգամն է, և որը շունչ է տալիս ոսկորներին ու պատճառականորեն նրանց կանգնեցնում է որպես հզոր բանակ: Դանիելին հայտնվող լույսը այն լույսն է, որը ներկայացված է տասնմեկերորդ գլխում հյուսիսի թագավորով: Միասին Եզեկիելն ու Դանիելը ներկայացնում են «Դանիելի մարգարեության այն մասը, որը վերաբերում է

վերջին օրերին», այսինքն՝ (արևելյան) քամու և (հյուսիսի) թագավորի լուրերը:

Սակայն արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերը պիտի խոտվեցնեն նրան. ուստի նա մեծ բարկությամբ պիտի ելնի, որպեսզի կործանի և շատերին իսպառ բնաջնջի: Դանիել 11:44.

1856 թվականին Տերը նպատակադրեց ավարտին հասցնել Իր ժողովրդի կնքման գործը, սակայն նրանք ապստամբեցին: Այն պատգամը, որ Նա մտադիր էր գործածել՝ նրանց իրենց Լաոդիկեական վիճակից դուրս բերելու համար, Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներն» էին: Երբ Տերը սկսեց հավաքել Իր ժողովրդին 2023 թվականի հուլիսին, Նա նրանց կրկին ներկայացրեց «յոթ ժամանակների» պատգամը և, ի թիվս այլ բաների, ցույց տվեց, որ հակատիպական Քավության Օրվա վրա Հոբելյանի փողը պետք է հնչեր, որն այն ժամանակն էլ է, երբ յոթներորդ փողն էլ պետք է հնչեր: Հոբելյանի փողը «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշն է, իսկ յոթներորդ փողը երրորդ վայն է: Երբ Միքայելը իջավ Դանիել մարգարեի գրքի տասներորդ գլխում, Դանիելը ներկայացնում էր նրանց, ովքեր ձեռք են բերում այն փորձառությունը, որ ունեն նրանք, ովքեր աղոթում են Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը, և նրանք, ովքեր ձգտում են հասկանալ Դանիել մարգարեի գրքի երկրորդ գլխի մարգարեական գաղտնիքը:

Դանիելը ներկայացնում է նրանց, ովքեր հավաքվել են Աստծո ձայնով, և ապա կանգնում են իրենց ոտքերի վրա՝ զորացած՝ հռչակելու արևելքի և հյուսիսի լուրը: Նրանք հռչակում են այդ լուրը մինչև շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքը: Այդ բանակը վեր հանելու ընթացքը մարգարեության չափազանց մանրամասն մի թեմա է, և այն կետը, երբ Աստվածությունը սկսում է միավորվել մարդկության հետ՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման կատարման մեջ, սկսվել է այն պատմության մեջ, որը ներկայացված է Դանիել տասնմեկի տասնմեկերորդ համարում: Դանիել տասնմեկի առաջին համարից մինչև տասնվեցերորդ համարը ներկայացված պատմությունը լրացնում է քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմությունը, այսինքն՝ «Դանիելի մարգարեության այն մասը, որը վերաբերում է վերջին օրերին»:

Երբ սկսում ենք դիտարկել Դանիել տասնմեկի տասներեքից տասնհինգ համարները, որոնք նախ և առաջ կատարվեցին Ք.ա. 200 թվականին Պանիումի ճակատամարտում, էական է հասկանալ այդ համարների նշանակությունը: Պանիումը երեք միջնորդավորված պատերազմներից երրորդն է: Առաջին ճակատամարտն ավարտվեց պապականության և նրա միջնորդ գործի՝ Միացյալ Նահանգների հաղթանակով՝ 1989 թվականին: Հաջորդ ճակատամարտը, որ ներկայացված է տասնմեկ և տասներկու համարներով, և որ կատարվեց Ռաֆիայի ճակատամարտով, հարավի թագավորը (Ռուսաստանը) Ուկրաինայում կհաղթի հյուսիսի թագավորին և նրա միջնորդ գործին: Երրորդ ճակատամարտը կլինի ինչպես առաջինը՝ պապականության (հյուսիսի թագավորի) գերակշռությամբ Կոմունիզմի (Միավորված ազգերի կազմակերպության) հանդեպ՝ իր միջնորդ գործով (Միացյալ Նահանգներով): Բայց երրորդ միջնորդավորված պատերազմը, որ Պանիումի ճակատամարտն է, նաև կհրահրի Երրորդ համաշխարհային պատերազմը:

Այս ուսումնասիրությունը մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Ինչպես անիվանման բարդ կազմությունները գտնվում էին քերովբեների թևերի տակ եղող ձեռքի առաջնորդության ներքո, այնպես էլ մարդկային իրադարձությունների բարդ ընթացքը գտնվում է աստվածային հսկողության ներքո: Ազգերի կովի ու խոռվության մեջ Քերովբեների վերևում նստողը դեռևս ղեկավարում է երկրի գործերը:»

«Այն ազգերի պատմությունը, որոնք մեկը մյուսի հետևից զբաղեցրել են իրենց հատկացված ժամանակն ու տեղը՝ անգիտակցաբար վկայելով այն ճշմարտության մասին, որի իմաստը իրենք իսկ չէին ճանաչում, խոսում է մեզ հետ: Այսօր յուրաքանչյուր ազգի և յուրաքանչյուր անհատի Աստված նշանակել է տեղ Իր մեծ ծրագրում: Այսօր մարդիկ և ազգերը չափվում են այն Մեկի ձեռքում եղած լարաչափով, Ով երբեք չի սխալվում: Բոլորն իրենց իսկ ընտրությամբ են որոշում իրենց ճակատագիրը, և Աստված ամեն ինչ կառավարում է Իր նպատակների իրագործման համար:»

«Այն պատմությունը, որ Մեծ ԵՍ ԵՄ-ը Իր խոսքի մեջ սահմանագծել է՝ մարգարեական շղթայի օղակը օղակին միացնելով անցյալի հավիտենությունից մինչև ապագայի հավիտենություն, հայտնում է մեզ, թե այսօր որտեղ ենք մենք դարերի ընթացքի մեջ, և ինչ կարելի է սպասել գալիք ժամանակում: Այն ամենը, ինչ մարգարեությունը կանխասել էր, որ պիտի կատարվի մինչև ներկա ժամանակը, արձանագրվել է պատմության էջերի վրա, և մենք կարող ենք վստահ լինել, որ այն ամենը, ինչ դեռ պիտի գա, իր կարգով կկատարվի:»

«Բոլոր երկրային տիրապետությունների վերջնական տապալումը ճշմարտության խոսքում հստակորեն կանխագուշակված է: Այն մարգարեության մեջ, որ արտասանվեց, երբ Աստծուց վճիռ հռչակվեց Իսրայելի վերջին թագավորի վրա, տրված է այս պատգամը.

«Այսպես է ասում Տեր Եհովա Աստվածը. Վերցրո՛ւ խույրը և հանի՛ր թագը. ... բարձրացրո՛ւ խոնարհին և նվաստացրո՛ւ բարձրին: Կործանեմ, կործանեմ, կործանեմ այն, և այն այլևս չի լինի, մինչև որ գա Նա, ում իրավունքն է դա. և Ես կտամ այն Նրան»: Եզեկիել 21:26, 27.

«Իսրայելից վերցված պսակը հերթաբար անցավ Բաբելոնի, Մարա-Պարսկաստանի, Հունաստանի և Հռոմի թագավորություններին: Աստված ասում է. «Այն այլևս չի լինի, մինչև գա Նա, Որին պատկանում է այդ իրավունքը. և Ես կտամ այն Նրան»:»

«Այդ ժամանակը մոտ է: Այսօր ժամանակների նշանները վկայում են, որ մենք կանգնած ենք մեծ ու հանդիսավոր իրադարձությունների շեմին: Ամեն ինչ մեր աշխարհում հուզման մեջ է: Մեր աչքի առաջ կատարվում է Փրկչի մարգարեությունը Նրա գալստյանը նախորդող իրադարձությունների մասին. «Պատերազմների և պատերազմների լուրերի պիտի լսեք.... Ազգ ազգի դեմ պիտի ելնի, և թագավորություն թագավորության դեմ. և պիտի լինեն սովեր, ժանտախտներ և երկրաշարժեր՝ զանազան տեղերում»: Մատթեոս 24:6, 7:

«Ներկան ճնշող հետաքրքրության ժամանակ է բոլոր կենդանի մարդկանց համար: Իշխանավորներն ու պետական գործիչները, այն մարդիկ, որոնք զբաղեցնում են վստահության և իշխանության դիրքեր, մտածող այրերն ու կանայք բոլոր խավերից, իրենց ուշադրությունը սևեռել են մեր շուրջը կատարվող իրադարձությունների վրա: Նրանք հետևում են ազգերի միջև գոյություն ունեցող լարված ու անհանգիստ փոխհարաբերություններին: Նրանք տեսնում են այն սաստկությունը, որ տիրապետում է ամեն երկրային տարրին, և գիտակցում են, որ մի մեծ ու վճռական բան է պատրաստվում տեղի ունենալ,— որ աշխարհը կանգնած է ահեղ ճգնաժամի շեմին»:

«Հրեշտակներն այժմ զսպում են կռվի քամիները, որպեսզի դրանք չփչեն, մինչև աշխարհը չզգուշացվի իրեն սպասվող կորստյան մասին. բայց մի փոթորիկ է կուտակվում՝ պատրաստ պայթելու երկրի վրա, և երբ Աստված Իր հրեշտակներին հրամայի արձակել քամիները, այնպիսի կռվի տեսարան կլինի, որպիսին ոչ մի գրիչ չի կարող պատկերել:»

«Աստվածաշունչը, և միայն Աստվածաշունչը, տալիս է այս բաների ճիշտ ըմբռնումը: Այստեղ են հայտնված մեր աշխարհի պատմության մեծ վերջին տեսարանները, դեպքեր, որոնք արդեն իսկ իրենց ստվերներն են գցում առաջ, որոնց մոտենալու ձայնը երկիրը դողացնելով և մարդկանց սրտերը վախից մարել տալով»:

««Ահա՛, Տերը երկիրը դատարկ է անում, այն ավերակ է դարձնում, այն շուտ է տալիս և նրա բնակիչներին ցրում է ամեն կողմ.... Նրանք անցել են օրենքները, փոխել կանոնը, խախտել հավիտենական ուխտը: Ուստի անեծքը կլանել է երկիրը, և նրա մեջ բնակվողները ամայացել են.... Թմբուկների ուրախ ձայնը դադարում է, ցնծացողների աղմուկը վերջանում է, քնարի ուրախությունը դադարում է»: Եսայիա 24:1–18:

««Ավա՛ դ օրվան, որովհետև Տիրոջ օրը մոտ է, և պիտի գա որպես կործանում Ամենագորից.... Սերմը փտել է իր հողակտորների տակ, շտեմարաններն ամայացել են, ամբարները քանդվել են, որովհետև հացահատիկը չորացել է: Ի՛նչպես են տնքում անասունները, տավարի հոտերը խռովքի մեջ են, որովհետև արոտ չեն ունենում. այո՛, ոչխարների հոտերն էլ ամայացել են»»: «Որթատունկը չորացել է, և թզենին թառամում է, նռնենին, արմավենին ևս, և խնձորենին, այսինքն՝ դաշտի բոլոր ծառերը, չորացել են, որովհետև ուրախությունը չորացել է մարդկանց որդիներից»: Հովել 1:15–18, 12:

«Միրտս խոցված է իմ ներսում. ... չեմ կարող լռել, որովհետև դու, ո՛վ իմ անձ, լսել ես փողի ձայնը, պատերազմի տագնապը: Կործանումը կործանման վրա է հոչակվում, որովհետև ամբողջ երկիրը ավերվել է»:

«Ես տեսա երկիրը, և ահա՛ այն անշուք էր ու դատարկ. և երկինքները՝ և նրանք լույս չունեին: Ես տեսա լեռները, և ահա՛ նրանք դողում էին, և բոլոր բլուրները սասանվում էին: Ես տեսա, և ահա՛ մարդ չկար, և երկնքի բոլոր թռչունները փախել էին: Ես տեսա, և ահա՛ արգավանդ տեղը անապատ էր, և նրա բոլոր քաղաքները

քանդված էին»: Երեմիա 4:19, 20, 23–26:

«Վա՛յ, որովհետև այն օրը մեծ է, և նրա նմանը չկա. դա Հակոբի նեղության
ժամանակն է, բայց նա պիտի փրկվի դրանից»: Երեմիա 30:7: Կրթություն, 178–181: